

Rostislav Iščenko: Hlavní americký rozpor

- CZ24 News | 10. ledna 2024

USA / UKRAJINA / SVĚT: V historii bývaly případy, kdy strategicky prohraná válka se vyhrávala takticky. Tak tomu bylo na začátku řecko-perských válek, kdy výborně naplánované a provedené operace Peršanů pod velením Datise a Artaferna (v roce 490 př. n. l.) a v letech 489-479 př. n. l. pod Xerxovým velením ztroskotávaly na taktických schopnostech Řeků u Maratonu a Salaminu.

Tak se to stalo s Athénany v roce 415 př. n. l., kdy úplně prohráli zpočátku vyhrané obléhání Syrakus a přišli o celou armádu a čtyři vojevůdce z pěti. První a zejména druhá punská válka je živým příkladem toho, jak silnější ekonomika mocnosti ovládající moře, navíc podporovaná během druhé punské války četnými mocnými spojenci, prohrála vůči taktické přípravě Římanů a jejich menší citlivosti ke ztrátám a nákladům.

Takticky byla vyhrána u strategicky silnější strany tažení Wehrmachtu v roce 1940 ve Francii a v letech 1941 a 1942 v SSSR (což však Němcům nepomohlo neprohrát druhou světovou válku). Obecně platí, že i když teorie popírá možnosti vítězství slabší strany nad strategicky silnějším protivníkem, v historii se takové situace, i když zřídka, stávaly. A kdyby se nestávaly, války by dávno skončily, protože výsledek jakékoli bitvy, kampaně nebo války by se dal předem spočítat.

Bonapartova teze "vítězí velké prapory" je obecně pravdivá, ale není univerzální, univerzální je teze Sun Tzu že "nevítězí, kdo je bez šance na vítězství". Univerzálnost toho druhého spočívá v jeho nedokončenosti. Na rozdíl od "velkých praporů", "bez šance" popisuje nikoliv fatální situaci, protože šance jsou vytvářeny a ztráceny samotnými vojevůdci a závisí nejen na jejich schopnosti vytvářet a nasazovat "velké prapory" na bojiště, ale také na schopnosti těmito prapory operovat v bitvě. Jinak "můžete uskutečnit sto bitev a všechny prohrát".

Ve střetu s Ruskem Američané zpočátku vsadili na "velké prapory", tedy na nezvratnou strategickou převahu Západu, jak se jim zdálo, nechvalnou a v jádru chybnou, neboť nikdy nebyla potvrzena teze "šedesát procent světové ekonomiky vždy vítězí nad dvěma procenty". Jak jsem již nejednou napsal, tato teze by byla téměř univerzální, kdyby struktura těchto šedesáti a dvou procent byla stejná. Vyhrát na bojišti nad koalicí států, které jsou schopny vyrobit třicetkrát více srovnatelné co do kvality techniky, než ty za jednotku času by bylo opravdu téměř nerealné.

Ale dvě procenta světové ekonomiky, která vyrábějí tanky, rakety a náboje, téměř vždy vyhrají nad šedesáti procenty světové ekonomiky produkující finanční deriváty. Jak se však za pochodu ukázalo, poměr proti sobě stojících ekonomik není dva ku šedesáti, ale zhruba stejný. Neboť ani Američané nebyli schopni mobilizovat celý svět proti Rusku a Rusko není v jednotném čísle proti USA a jejich spojencům.

Ve Washingtonu si poměrně rychle uvědomili, že vítězství "malou krví, mocným úderem" se v důsledku ekonomické blokády Ruska, podkopání jeho průmyslové základny, zhroucení životní úrovně, destabilizace vnitropolitické situace a přivedení k sociálnímu výbuchu, ničícího státnost, konat nebude. Nepodařilo se jim k tomu zmobilizovat dostatečný počet států a Moskva se rychle přeorientovala na nové partnery a nové trhy.

Tehdy se zrodila teze vítězství ve válce vyčerpáním. A opět formálně USA správně uvažovaly: když se nepodařilo rychle srazit ruskou ekonomiku díky neuskutečněné politické a ekonomické izolaci Ruska,

pak je třeba počkat déle a jednoduše realizovat svou převahu v přímém střetu.

USA nepovažovaly válku za strategicky prohranou. V roce 2022 ji nedokázali strategicky vyhrát. To je dostalo do těžké situace, protože jakákoli válka je jen prvkem dlouhodobých plánů. Pokud se termíny hatí, dopadne to jako s německým blitzkriegem. Plán uskutečnění Barbarossy předpokládal, že již v zimě budou divize Wehrmachtu přesunuty na jiná bojiště, ale ukázalo se, že je třeba nejen dále bojovat s Rusy, ale také budovat síly na východní frontě. Čím větší je propast mezi reálnými termíny a plánovanými, tím složitější je celková strategická situace pro ty, kteří vsadili na rychlé vítězství.

Přesto se USA domnívaly, že takticky (na bojišti na Ukrajině) mohou Rusko porazit. Soustředěním na tento směr v roce 2023 převažujícího co do síly seskupení, složeného z ukrajinské živé síly a západní techniky, které zasadilo RF citelnou porážku (včetně územních i lidských ztrát), plánovali přimět Moskvu, aby přijala jejich mírové podmínky, které by jim umožnily bez poškození jejich zájmů v Evropě a na Blízkém východě vypořádat se s Čínou a Íránem, a poté se vrátit k Rusku a dorazit ho v druhé ukrajinské kampani.

Poté, co tento plán selhal (Západ neměl dostatek kumulativních zdrojů k vytvoření skutečné kritické převahy), Američané na chvíli uvázli. Měli na výběr: zaznamenat svou geopolitickou porážku, splnit ruské požadavky v Evropě, vzdát se konfrontace s Čínou v Tichém oceánu a zachováním si části svého potenciálu a vlivu, vystoupit jako jedna ze sil, které vytvářejí nový svět.

Žádná z amerických politických skupin (ani trumpisté orientovaní na národní výrobce, ani Bidenova administrativa hájící zájmy kompradorského bankovního kapitálu) však nebyla připravena uznat geopolitickou porážku. Nebyli připraveni proto, že po desetiletí vychovávali americký lid k přesvědčení, že USA jsou nejlepší a nejsilnější mocností, majákem pro celé lidstvo, silou, která má podněcovat dobré a trestat špatné.

Vzdát se této myšlenky bez hrůzného vnitropolitického kataklyzmatu bylo pro americké elity ještě těžší než se vzdát mocenského přerozdělení globální nadvýroby.

Ekonomický propad bylo možné vysvětlit globálními procesy, a ještě několika desetiletími lhaní svým občanům, že zbytek světa je na tom ještě hůř. Odmítnutí ideologického klišé označujícího stát a jeho občany za vrchol díla hrozí momentální sociální depresí vedoucí k rozpadu státu (to jsme zažili na příkladu SSSR).

Vždyť pokud nejsme lepší, nejsme vzor pro napodobování, na co byly všechny oběti, činy a zločiny? Dokud "jsme nejlepší", každý náš čin je ospravedlněn posláním, které nám bylo svěřeno, čímž je přinesení světla budoucnosti celému lidstvu. Za tímto účelem můžete přistoupit na jakékoli oběti a odpustit si jakékoli chyby a náklady. Ale pokud byla idea chybná, tak kdo jsme v tom případě?

V historii existovaly ojedinělé státy, které přežily krach idejí, ale žádná z elit, která byla spojená se ztroskotanou ideou, ji nepřežila. Americká elita nechce jít do politického smetiště. Pokračuje tedy v beznadějném boji a snaží se podruhé na taktické úrovni vyhrát prohranou již nejen strategicky, ale jednou i takticky válku.

USA jsou v pozici Němců v předvečer bitvy u Kurska. Ti také museli současně koncentrovat množství vojáků a techniky na východní frontě, aby převzali iniciativu od SSSR, porazili ho v letní kampani v roce 1943 a trvale stabilizovali frontové linie na východě a přeorientovali se na západ.

Američané bezpodmínečně potřebují dosáhnout stabilizace fronty na Ukrajině (nemohou souhlasit s ruskými podmínkami míru a uvědomují si, že Rusko nebude souhlasit s jejich podmínkami). Uvolněné zdroje musí vrhnout na Blízký východ, aby tam rychle stabilizovali situaci a zahájili

konečně tchajwanskou válku s Čínou, se kterou už mají zpoždění.

Ke stabilizaci na Ukrajině se rozhodli zapojit své spojence v NATO, protože vlastní zdroje už potřebují pro Blízký východ, kde nemohou v žádném případě dosáhnout zastavení konfliktu za podmínek, vyhovujících Izraeli a s hrůzou hledí na jeho rozrůstání. A na tichomořský směr by se měla většina zdrojů začít přesouvat již nyní. Ještě tři nebo čtyři měsíce a bude pozdě.

A zde se ukázalo, že USA se dostaly do pasti, kterou si samy pečlivě připravily. Američané, stejně jako mnozí domácí pozorovatelé, kteří se domnívají, že "síla slámu láme" a "síla je, rozumu tedy netřeba", nijak nemohli pochopit, co je špatného na tom, že ožebračují své spojence. Vždyť ožebření jsou mnohem poslušnější.

Možná to teď pochopí.

Schopnost Ukrajiny klást odpor Ruské federaci s oporou na vlastní zdroje byla vyčerpána již v létě 2022. OSU banálně došla technika a náboje a vlastní výroba byla dávno zničena díky radám, doporučením a někdy i přímému tlaku západních "přátel", kteří naučili "hrdiny majdanu", že průmysl je "nesmysl" a moderní ekonomika spočívá v tom, že na začátku ty mně děláš službu v bordelu, pak já tobě v baru a pak si vezmeme půjčku v bance a jedeme "na kávu do Vídeňské opery".

Vidíte v tomto schématu tanky? Já nevidím. Ale právě tanky, ne bordely, bary a banky, USA na Ukrajině potřebovaly, přičemž nikoliv americké, ale místní.

A když se místních nedostávalo, USA rezolutně rozhodly, že dodávky zbraní musí řešit Evropa. Ale zde se ukázalo, že při řešení svých sobeckých politických a ekonomických úkolů Američané nejen odzbrojili Evropu (aby nesnila o podpoře svých ekonomických nároků vlastními ozbrojenými silami), ale také ji ekonomicky vykrváceli (aby bylo méně podniků, které mají zájem o spolupráci s Ruskem).

Čistě navenek EU zatím vypadá lépe než Ukrajina (o něco uklizenější, bývalý lesk ještě úplně nezmizel, a ne všude vybledl), ale ve skutečnosti je stejně málo schopná vyrábět vojenskou techniku a munici v množství nezbytném pro velkou válku, a jakákoli válka proti Rusku nemůže být malá, ledaže je velmi rychlá: kdy nestihli zaútočit na Rusko, ale prapor vítězství již vlaje nad dalším "reichstagem".

Celkově, sázka Američanů na zpusťšené, chudé a poslušné, která fungovala mnoho let po sobě, přivedla Washington k zákonitému finále: když potřeboval podporu spojenců, ukázalo se, že na to nemají ani sílu, ani prostředky, ani politickou vůli, to všechno jim vzali Američané, kteří dávno naučili Evropu, že je třeba jen veřejně, nečervenat se při tom, podporovat jakoukoli americkou hloupost a podlost a EU bude v pořádku.

Příliš dlouho Američané potřebovali slabou EU. Nyní, když potřebují silnou Evropu, která je schopna sama čelit Rusku, zjistili, že EU jim může nabídnout spoustu bordelů, barů a "všeho možného co hrdlo ráčí", ale žádný tank, ani miliardu reálných peněz, ani alespoň továrny, které by to všechno dokázaly vyrobit.

Všchno, co v Evropě stálo zato, USA dávno snědly.

V básnickém přepisu Valerie Brjusova zněl starověký asyrský nápis takto: "Vyčerpá jsem tě až na dno, pozemská slávo! A tak stojím sám, vznešeností opojený, já, vůdce pozemských králů, král Asarhaddon". Problém je pouze v tom, že syn tohoto samotného Asarhaddona Aššurbanipal byl posledním velkým králem Asýrie. Po něm mocnost nevydržela napětí způsobené potřebou čelit četným vnějším nepřátelům a vnitřním vzbouřencům (bez jediného silného spojence) a během několika let se rozpadla. Asyřané také vsadili na sílu a zastrašování. Nějaký čas mechanismus

fungoval. A pak se zhroutil pod tíhou problémů, když se ukázalo, že není možné na někoho přenést alespoň jejich část.

Překlad: PhDr. Vladimíra Grulichová/Nová Republika

AUTOR: Rostislav Iščenko

[ZDROJ](#)